

www.jollibread.com

© 2023, Laura Borao Moreno

© D'aquesta edició:

2023, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Edicions Voramar, SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-1153-158-0

Depòsit legal: M-28443-2023

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Primera edició: octubre de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

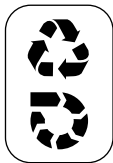
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Game Over

Laura Borao

jolibre

Atu

PREÀMBUL

Setembre de 2022

7

—De veritat que vols entrar-hi, Pau? Després dius que soc jo la irresponsable —em retrau Àlia.

—Hem d'entrar-hi, no tenim altre remei si volem trobar l'assassí abans que ho faça Uriel. Li duem poc d'avantatge i, com em dius tu sempre, «qui no arrisca, no pisca».

—Qui ets tu i què has fet amb Pau? No et reconec... Però tu manes. Avant!

Àlia obri lentament la porta d'aquell despatx amb la incertesa de no saber què ens trobarem dins. Feia alguns dies que investigàvem l'assassinat de la presidenta d'una multinacional d'energies renovables molt coneguda, però quan pensem que estem prop, alguna cosa estranya passa perquè sempre se'ns escapa entre els dits. Fins i tot hem començat a sospitar

que qualsevol company és un infiltrat que informa el delinqüent per anar dos passos davant nostre... «No seria la primera vegada que unten agents a canvi d'informació», pensa Àlia.

8 Aquesta situació no m'agrada gens. No puc dormir o, quan ho aconseguisc, els malsons són rojos com la sang desproporcionada que vam trobar a l'escena del crim. Estic inquiet, desganat i... obsessionat.

—Ves amb cura, Àlia! Es veu llum per davall de la porta —l'avise.

—No em poses més nerviosa, redei! Ja sé que he de tindre mil ulls, però el més gran el tinc ací.

Per sort, i abans que m'ofegue amb el xiclet que duc a la boca, la inspectora Àlia, mentre em fa l'ullet, assenyala la punta de la pistola per fer-me entendre que és el primer que apuntarà dins del despatx en obrir la porta.

Quan finalment Àlia l'obri, la moqueta esmorteix el seu moviment per a silenciar-la. Algú es troba en aquest moment regirant els papers de l'escriptori de la presidenta. No puc veure-li la cara, però sí la Smith & Wesson MP 9 que ha deixat damunt de la taula, pistola que utilitzen els policies. I, per tant, també Àlia. «L'assassí és un policia?», pensem els dos alhora.

La cambra és un espai majestuós, ample i decorat amb gust. «Després d’haver pagat una milionada a algun decorador famós», pense mentre faig una ullada a l’habitació. Uns sofàs de cuir a la paret de la dreta amb una tauleta enmig per a prendre café i conversar ocupen l’espai més informal. A la part esquerra, coronant una taula digna de qualsevol rei, hi ha una immensa biblioteca que comprén d’un extrem a l’altre la paret de darrere d’on es troba, en aquest moment, l’intrús.

Quan la inspectora fa un pas més per apropar-s’hi, alguna cosa cruix davall seu i els ulls d’aquell home i els seus s’encreuen.

—Tuuu???!!! —crida Àlia al company que té davant.

—Inspectora?! —contesta ràpidament mentre agafa la pistola que hi ha damunt d’aquella taula plena de papers i fotografies.

La visió que jo tinc davant seu és d’una parella de policies enfrontats mentre s’apunten amb les seues armes reglamentàries. Estic segur que cap dels dos deixarà de fer-ho i jo no puc impedir-ho.

—I ara em diràs allò de «no és el que sembla» —li diu Àlia enrabiada en descobrir el sospitós.

—No t'avances. No saps si ha sigut ell o no...
Calma —li demane xiuxiuejant-li.

10 El sospitós aprofita aquella distracció de fraccions de segon i fa un colp de peu a la boca de l'estómac d'Àlia que la deixa doblegada sense respiració, mentre jo dic pestes per haver provocat que aquest s'escape pel finestral que dona al jardí de la mansió de la presidenta assassinada.

Com pot, Àlia s'incorpora i es posa a córrer darrere seu mentre agafa un document i una fotografia de damunt de la taula després d'insistir-li que se l'emporte perquè tinc el presentiment que són importants i ens poden ser de profit més avant.

—Encara m'has de donar les gràcies per les hores que t'obligue a entrenar-te. Si no fora així, ara no podries córrer ni aguantar el ritme que portes.

—Calla d'una vegada i deixa'm fer el meu treball,
Pau —em mana mentre corre darrere del sospitós.

Palmells de les mans oberts i encarats, colzes doblegats i prop de la cintura, xafada amb el metatars i apuntant el seu objectiu per intentar agafar-lo. Àlia està en molt bona forma física, però jo mai li ho reconeixeré, que després s'ho creu massa i es posa inaguantable.

Quan arriba al mur que envolta els jardins de la mansió, frena en sec per no xocar-hi i pensa com botar-lo i com ho ha fet el sospitós. Decideix tornar arrere alguns metres per agafar impuls i intentar grimpar per aquells gruixuts murs de pedra. «Si ell ha pogut fer-ho; jo, també», pensa.

Amb el meu vistiplau, així ho fa. Ha d'afanyar-se si vol tindre una oportunitat d'agafar el seu company, tornar-li la puntada que l'ha deixada parada durant un minut i, si de cas, ja li preguntarà per què ha pegat a fugir si ell no és l'assassí.

—Deixa-ho, Àlia! Ell no és la persona que busquem...

—Com? Per què dius això?

—Has xafat una lent de contacte al despatx...

—I què...? —em contesta Àlia sense saber ben bé on vull arribar.

En aquest moment, l'home ix del seu amagatall i s'abalança sobre la inspectora. Els dos agents redolen incontrolables per la gespa fins que se sent un tir esgarriador que em deixa mut i blanc.

—Fill!!! Baixa, fes el favor. Ajuda'm a parar taula, que hem de sopar!

—Ai, mamà!!!

NEW GAME

—Em podeu tornar a explicar què fem ací? —els va demanar Pau després de llevar-se els auriculars que portava per no sentir les tertúlies de la ràdio, «que són un rotllo».

—Anem en cotxe, fill.

—Ai, mamà, t'ho dic de veritat, no faces broma!

—És molt senzill, Pau, com ja t'hem contat, ton pare i jo, després de tot el que ha passat enguany, i després de meditar-ho molt, hem decidit reprendre el projecte que sempre hem somiat.

—Ja sé que és difícil d'entendre —va continuar Manel, el seu padrastré—. No penses que és una decisió presa en l'últim moment; l'hem meditada durant molt de temps. El que passa és que hem avançat el projecte uns quants anys. Ja saps que pensàvem

posar-lo en marxa quan tu començares a estudiar a la universitat o a treballar (allò que passara primer) i nosaltres estiguérem mig jubilats, però no sempre ixen les coses com les hem planejades...

—I ja és hora de fer açò realitat. Heretar la casa de poble de la tia Matilde, per ser la seua neboda preferida i l'única (també és cert), és una oportunitat que ens regala la vida —va dir Guada més com una reflexió en veu alta que com un discurs per al seu fill.

Els pares de Pau s'animaren en una conversa sobre els beneficis de viure al camp, la naturalesa, respirar aire pur, cultivar ells mateixos aliments i portar una vida més relaxada a partir d'aquell moment.

Què havia de dir un xiquet que encara no havia complit els dotze anys? No li quedava altre remei que acceptar la decisió dels pares, encara que no li agradara massa la idea de deixar la gran ciutat, els amics, l'equip de futbol i l'escola... «No, l'escola no la trobaria tant a faltar», va pensar. També era veritat que els últims mesos no havia pogut gaudir de tot allò per culpa del confinament, la pandèmia i les restriccions del govern per evitar que emmalaltira o morira més gent, però en aquest moment, semblava

que les coses tornaven a la normalitat i ja no podria gaudir-les amb els seus.

—Estarem millor allí, Pau. Ja ho veuràs. A més, si ens tornen a tancar ni ens n'adonarem. La vida al poble és distinta... Jo tinc molts bons records de quan passàvem l'estiu amb la tieta. Podràs córrer, jugar, fer amistats noves... D'ací a un parell de mesos començaràs l'institut i hauràs d'esforçar-te més. I si tenim la sort que el món reviscola, de segur que, després de tot aquest patiment, la gent necessitarà trobar la pau en llocs com Ca Matilde. Queda molt per a convertir-la en una casa rural i necessitarem que ens ajudes amb la reforma, la publicitat, internet, perquè tu t'aclareixes més que nosaltres, i amb el campet que prepararem a la part de darrere. Aquest projecte és de tots tres.

Pau els mirava des del seient de darrere. La mare conduïa mentre indicava a Manel on podia comprar per omplir la nevera mentre ella desferia les maletes amb l'ajuda de Pau. «Quina bogeria, però estan tan entusiasmats», va pensar Pau.

El viatge se li feia llarg, començava a fer-se de nit i es notava un buit al centre de la panxa. Però no sabia si era per la fam que tenia o pels nervis ara que

es veia el canvi de vida damunt. No reconeixeria en veu alta que també hi sentia curiositat, perquè la il·lusió de Guada i Manel era contagiosa.

—A més, Pau, no et penses que el poble de la tia Matilde està deshabitat. Tot el contrari: és gran, amb molts visitants i amb totes les comoditats. No ho recordaràs perquè l'última vegada que vinguérem per al soterrament de la tieta eres molt menut, però, els últims anys, el poble ha crescut més. De segur que hi fas amics a grapats. Ja ho veuràs, fill —va intentar animar-lo.

—No sé si la teua definició de «comoditats» coincideix amb la meua —va afegir Pau.

—Sí, hi ha wifi i cobertura, si és això el que et preocupa. Però et vindrà bé manejar-te i no passar-te el dia gitat que, des que deixares forçosament l'equip de futbol pel confinament, et mous poc —li va recriminar afectuosament la mare—. Mireu, ja es veu el campanar de l'església.

Des de la seua posició al cotxe, Pau no veia el que indicava Guada i hagué de moure el cos cap al centre de l'habitacle per albirar l'església que sa mare havia assenyalat entusiasmada. En aquest moment, Manel va col·locar la mà al muscle de Guada i es miraren

amb tendresa. Pau no podia negar que sa mare i ell havien tingut sort amb la incorporació de Manel a la família, encara que mare i fill havien creat sols una família i que Pau ja s'havia acostumat a les preguntes inoportunes d'on estava son pare o per què no tenia papà. Però Manel els estimava de debò i no li costava anomenar-lo «papà» perquè així ho sentia. Amb ell, la família «encara era millor», pensava Pau.

19

Qui anava a dir que l'auxiliar administrativa, que acabava d'arribar a l'oficina amb un xiquet menut que havia de criar sola, i l'advocat s'enamorarien? Qui anava a dir que l'advocat animaria Guada a estudiar un grau que l'ajudara a promocionar dins del despatx? I qui anava a dir que, quan ambdós estaven ben posicionats al bufet, ho deixarien tot per muntar una casa rural al poble de la tieta Matilde? Animalades!

—No sigueu apegalosos... Feu el favor! —va demanar Pau amb un poc de sorna.

De sobte, quan s'incorporava i tornava a col·locar tot el seu cos en vertical, alguna cosa li va fer girar el cap a l'esquerra...

—Maaa-mààà! Atenció, un cotxe! —va cridar Pau amb esperança d'arribar a temps—. Mamà! Mam...